

Medlem paa sit Partis Vegne stiller sig saaledes, at han ikke vil være med til at dække de militære Udgifter, saa forstaar jeg ham saaledes, at han mener, at disse Udgifter overhovedet skal standses. Det skal Regeringen tage sig ad notam. Saa ved vi altsaa, hvor vi har det konservative Parti. Det stemmer ikke ganske overens med, hvad man tidligere har udtalt om Forsvarsvillie, og hvad man ellers har sagt. Mig undrer det rigtignok i allerhøjeste Grad, at naar det konservative Parti endelig staaer overfor Betalingen, syns man at ville hytte sit Skind, medens man, naar det gælder om selve Udgiften, maaske var den allerivrigste.

Jeg vender tilbage til det ærede Medlems Stilling. Han siger, at Arveafgiften maa holdes udenfor, den har ikke noget med denne Sag at gøre, det er en vedvarende Indtægt, som derved skaffes. Men det er jo netop en vedvarende Indtægt, vi skal have. Statslaanet løber i 40 Aar. Det er en lang Tid, og der maa en vedvarende Indtægt til at dække Renter og Afdrag. Jeg tror ikke, at det vil lykkes det ærede Medlem at holde Arveafgiften udenfor, og skønt jeg er meget stemt for Enighed, skønt jeg overmaade gerne vilde have, at alle Partier skulde enes om disse Forslag, vilde jeg dog, hvis det kunde blive mig muligt at skabe Flertal mod det ærede Medlem paa dette Punkt, ikke være det mindste betænkelig ved at lade Regeringen føre Lovforslaget igennem uden det ærede Medlem og hans Parti.

Det var altsaa det Standpunkt, det ærede Medlem indtog overfor Arveafgiftsforslaget. Overfor de andre Lovforslag stillede han sig for saa vidt venligere, men mente, at det kunde være foreløbige Love, saaledes at de droges ind i den forestaaende Skattelovsrevision, alene ved at de var foreløbige. Jeg forstod det saaledes — og det kan jeg ogsaa slutte af, hvad Højres Repræsentant i Folketingets Udvalg havde fremsat i et Ændringsforslag, som han i øvrigt tog tilbage inden Afstemningen —, at disse Forslag kun skulde gælde nogle faa Aar og saa falde bort. Men hvad Sikkerhed havde Regeringen da til den Tid for, at der var Dækning for Renter og Afdrag? Og det maa der dog være. Det ærede Medlem kan dog ikke anbefale en saa letsindig Finanspolitik, at man pludselig skulde staa overfor det tomme Rum. Man ved, at der er Vanskeligheder ved at enes om nye Skattelove, og saa vil det ærede Medlem stille sig saaledes, at i dette Tilfælde det tomme Rum kan

komme til at eksistere! Jeg kunde maaske tænke mig at gaa med til en midlertidig Lov om en overordentlig Indkomst- og Formueskat til Staten, hvis den var af en saa indbringende Karakter, at det kunde forslaa. Vi har i Øjeblikket 22 Millioner i Formue- og Indkomstskat til Staten paa Finansloven, 5,500,000 Kr. paa Formueskatten og 16,500,000 Kr. paa Indkomstskatten. Hvis man vil sige saaledes: Vi sætter dette op med 15 Mill. Kr. om Aaret, lader de store Formuer og Indtægter betale klækkeligt i de 4 næste Aar — og jeg kan egentlig ikke indse, at det ikke kunde være en ganske rimelig Foranstaltning under en Tilstand som denne —, hvis man vilde gaa med til dette, og man paa den Maade kunde skaffe 60 Mill. Kr. i Statskassen i de 4 næste Aar, saa vilde jeg paa Regeringens Vegne tage dette under den allervilligste Overvejelse og søge at komme igennem dermed. Hvis det er det ærede Medlems Mening, at han nu vil være med til at bevilge de Penge, som tiltrænges — men jeg tilstaar, at den Stilling, han først indtog, gav mig Indtrykket af, at han nok vilde være med til at kræve Foranstaltningen, men ikke være med til at dække Udgiften derved —, saa kunde der være Tale om det. Men dette, i dette Øjeblik at stille op en Formue- og Indkomstskat, som vel skaffer nogle Millioner i Statskassen nu, men dernæst falder bort, det har jeg ogsaa forstaaet paa det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), at Partiet Venstre ikke vilde være med til. Vi maa altsaa undvære Højre ved denne Skattelovsbeslutning, hvad jeg, som sagt, i og for sig vilde beklage meget.

Nu hørte jeg det ærede Medlem sige, at det Forhold, der havde været mellem indirekte og direkte Skatter i 1912, maatte bevares, det var der givet en Art Tilsagn om af den daværende Finansminister. Jeg tvivler nu meget om, at en Finansminister paa den Maade kan binde Fremtiden. Jeg tror ikke, at det, en Finansminister siger i 1912, kan være bindende for al Evighed, end ikke 3 Aar frem i Tiden. Men i hvert Fald kan det ikke være bindende, naar der kommer ganske overordentlige Tilstande. Jeg vil saa nødig sige Ord, som det er urimeligt at sige, og i og for sig behøver jeg ikke at staa her og minde det ærede Medlem om, hvad der sker ude i Verden rundt omkring os. Det ved det ærede Medlem jo meget godt, og det ved alle ærede Medlemmer. Men paa den anden Side er